

30. 5. 2023

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Řízení před orgány Fotbalové asociace ČR je dle Nejvyššího soudu typem rozhodčího řízení

Nejvyšší soud ve svém nedávném rozhodnutí sp.zn. 27 Cdo 3737/2021 ze dne 29.3.2023 vyhověl jednomu z členů Fotbalové asociace České republiky („FAČR“) ve sporu o vyslovení neplatnosti rozhodnutí Sboru rozhodců FAČR.

Řízení před orgány FAČR

Předmětný spor byl zahájen návrhem na zaplacení částky ve výši 290.400,- Kč, které se po fotbalovém klubu domáhal jeden z členů FAČR z titulu smlouvy o výkonu trenérské činnosti. Sbor rozhodců této žalobě v první fázi rozhodčího řízení vyhověl a fotbalovému klubu uložil, aby dlužnou částku navrhovateli uhradil.

Proti tomuto rozhodnutí však podal fotbalový klub odvolání, se kterým uspěl, když Odvolací komise FAČR prvoinstanční rozhodnutí Sboru rozhodců FAČR v plném rozsahu zrušila a návrh zamítla. Jedním z hlavních argumentů Odvolací komise FAČR přitom byla kompenzační námitka. Tu fotbalový klub v řízení uplatnil z důvodu údajného způsobení škody ve výši 4.244.170,- Kč ze strany navrhovatele, když tato škoda měla být navrhovatelem způsobena porušením povinnosti řádného hospodáře z pozice člena představenstva klubu.

Snaha o zvrácení rozhodčího nálezu soudní cestou

S výše uvedeným rozhodnutím Odvolací komise FAČR však nesouhlasil naopak navrhovatel a celá věc se tak dostala k Městskému soudu v Praze, kde se navrhovatel domáhal zrušení rozhodnutí Odvolací komise FAČR, a to z níže uvedených důvodů:

- a. Odvolací komise rozhodovala „*mimo rámec (...) působnosti*“ stanovené ve stanovách FAČR;
- b. podjatost rozhodce.

Městský soud však návrh na zrušení rozhodčího nálezu Odvolací komise FAČR zamítl, přičemž hlavním důvodem takového rozhodnutí byl závěr, že předmětný rozhodčí nález není rozhodčím nálezem ve smyslu zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů („**ZRŘ**“), jelikož Odvolací komisi FAČR nelze dle znění stanov FAČR považovat za rozhodčí komisi. Toto rozhodnutí potvrdil také Vrchní soud v Praze, který shodně konstatoval, že na předmětnou otázku nelze ZRŘ aplikovat.

Důvody podání dovolání

Ani rozhodnutí Vrchního soudu v Praze však nebylo konečné, když proti němu navrhovatel podal dovolání s návrhem, aby Nejvyšší soud zrušil obě rozhodnutí nižších stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Přípustnost dovolání dovodil navrhovatel z ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní

řád („OSŘ“), když měl za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení níže uvedených otázek hmotného a procesního práva:

- a. zdali je orgán spolku „oprávněn“ předběžně vyřešit i otázku, k jejímuž projednání v případě jejího samostatného řešení nebyl dle vlastních procesních pravidel příslušný;
- b. zdali může skutečnost, že rozhodce působil po delší dobu jako advokát ve stejné advokátní kanceláři, jako právní zástupce žalovaného v předmětném rozhodčím řízení, založit důvodné pochybnosti o nepodjatosti rozhodce.

Režim dovolacího přezkumu rozhodnutí

V úvodu právního posouzení věci^[1] Nejvyšší soud připomněl důležitost spolkové autonomie, která vychází z respektu k ústavně zaručenému právu se sdružovat^[2]. V rámci spolkové autonomie je přitom spolkům dána také relativně velká volnost ve zřizování vlastních orgánů. Rozhodčí komise je pak jedním z fakultativně zřizovaných orgánů, které zákonodárce v rámci spolkové úpravy výslovně předvídá.^[3] Ustanovení § 267 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „OZ“) pak výslovně stanoví, že řízení před rozhodčí komisí upravuje jiný právní předpis.

Rozhodnutí rozhodčí komise zřízené v rámci spolku má pak dle Nejvyššího soudu zvláštní postavení v tom smyslu, že má účinky pravomocného rozhodnutí, které je pro účastníky daného řízení:

- a. **závazné** v souladu s § 159a odst. 1 OSŘ;
- b. **nezměnitelné** ve smyslu § 159a odst. 4 OSŘ;
- c. **vykonatelné** v souladu s § 28 odst. 2 ZRŘ ve spojení s § 40e ZRŘ a § 267 OZ.

Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší soud došel k závěru, **že vady rozhodnutí rozhodčí komise** - v tomto případě Odvolací komise FAČŘ - se nepřezkoumávají stejným způsobem jako ostatní rozhodnutí spolku, tedy v režimu § 258 a násl. OZ, ale **naopak v rámci řízení o zrušení rozhodčího nálezu soudem a zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí ve smyslu § 31 a § 35 ZRŘ.**

Pokud by tomu totiž bylo naopak a rozhodnutí rozhodčí komise by byla posuzována ve standardním režimu dle OZ, docházelo by ke „*dvojkolejnosti*“ přezkumu rozhodnutí rozhodčí komise, ke kterému dle Nejvyššího soudu neexistuje žádný rozumný důvod, a to ani z hlediska hodnotového.

Nejvyšší soud dále stanovil, že ustanovení § 267 OZ je ustanovením kogentním, od kterého se ujednáním stran, resp. ustanovením v rámci stanov spolku, nelze odchýlit. Proto stanoví-li stanov spolků orgán ve smyslu § 265 OZ a násl., který je mimo jiné příslušný rozhodovat o majetkových sporech členů spolku s tím, že je rozhodnutí takového orgánu pro účastníky daného sporu závazné a nezměnitelné, musí přezkum rozhodnutí tohoto orgánu podléhat právě řízení o zrušení rozhodčího nálezu **soudem a zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí ve smyslu § 31 a § 35 ZRŘ a takový přezkum nelze v rámci stanov spolku vyloučit.**

Nadcházejícím úkolem soudů tak dle Nejvyššího soudu bude posoudit a učinit relevantní výklad článku 26 odst. 11 stanov FAČŘ, dle kterého Odvolací komise FAČŘ rozhodčí komisí ve smyslu § 265 OZ není a přezkum dle zvláštního zákona vylučuje, čímž je v rozporu s kogentním ustanovením § 267 OZ.

Závěr

Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší soud došel k závěru, že závěry soudů nižšího stupně, tedy že

Odvolací komise FAČR není na základě stanov FAČR rozhodčí komisí ve smyslu § 265 OZ, když na základě tohoto závěru přezkoumávaly platnost předmětného rozhodčího nálezu v režimu odpovídajícímu § 258 OZ a násl., **je nesprávným právním posouzením předmětné otázky.**

Z důvodu nesprávného právního posouzení první z dovolacích otázek - a z toho vyplývajícího nesprávného právního posouzení otázky druhé zabývající se podjatostí rozhodce - rozhodl Nejvyšší soud bez nařízení jednání, rozhodnutí odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

JUDr. Bára Straková, LL.M.
Advokátní koncipient

AegisLaw

Aegis Law, advokátní kancelář, s.r.o.

Jungmannova 26/15
110 00 Praha 1

Tel: +420 777 577 562
Email: office@aegislaw.cz

[1] Usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 27 Cdo 3737/2021 ze dne 29.3.2022

[2] Článek 20 Usnesení Předsednictva České národní rady č. [2/1993](#) Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky

[3] Viz ust. § 265 - § 267 OZ

Další články:

- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)
- [Jak fungují plánovací smlouvy v reálných situacích \(2. díl\)](#)